

כזבים לילקוט

כפתור ופרח

אחד הסיפורים החביבים ביותר על החברה בכפר ברוך, הוא זה של הטייס האנגלי. וכיצד לא יהיה קרוב ללבם, אם הודות לו מצאו מים? ובכן, זה הסיפור: במשך עשרים שנה חיפשו מים בכפר ברוך ולא מצאו. והחברה חיפשו ברצינות, לא כמו ב"מקורות", פשוט עשו מסגרת מהחלקות. היו חלקות שאי אפשר היה לזרוע בהן יותר: הגרגרים נפלו לחורים. בקיצור החברה התיאשו והחלו להביא מים מהקישון. עד שביום בהיר אחד טייס אנגלי עם ספיט נכנס לצלילה ולא יכול היה לצאת ממנה. הוא נתקע עם האחירון שלו כל כך עמוק בכרם של רבינוביץ, שהיו צריכים לחפור כדי להוציא אותו. ואז, כשכמעט הוציאו אותו, התחילו פתאום להתפרץ מים. ולא סתם, אלא מארבעה זרמים שונים. זה היה בגלל כפתור מהמכוננים של מנשה, שנפלו לכור. גולה, גיבה

מזל כלבים

כשביגי ביקר בגלגל ובכה בלי סוף שהחברה הטובים יושבים בבית ולא עושים כלום בשביל להעלות את המוראל של החדשים, הענין הרביץ רושם רב על החברה מכפר-ברוך והם החליטו לארגן הכשרה. בקיצור, עלו להתיישבות אישם בין קלטה לרפיה. הכל היה בסדר, חוץ מדבר אחד שהי עכיר את לבם: כל פעם שהיו קמים בבוקר, היו מביטים סביבם ורואים קילור מטרים של חול. אפילו לא יבלית או עץ אחד. בבית, כשהיו קמים ומביטים מהחלון, היו רואים לפחות גינת צנון, עץ חרובים או את נורית של היסקנוף מתלבשת. ישבו החברה וכתבו הביתה: "אבא שלח עצים". אחרי כמה ימים הגיעו השתילים. החברה היו מבסוטים עד הגג, שמרו על השתילים כעל בבת-עיניהם. אבל לכפר-ברוכיים אין מזל. השנה הי' תה כל כך חשונה ויבשה, אפילו מ"מ מעוקב של גשם לא ירד. המצב הגיע לידי כך שהעצים התחילו לרדוף אחרי כלבים. גולה, גיבה

שואל, ימי

מספרים על זמן שזהו סייר בעל כושר פנטסטי. אבל בעליה לדידה הוא נקרע לגמרי. כשהשכיל התפצל לשניים, חצי זמן הלך ימינה וחצי שמאלה. מזל שקבענו מפגש. "עלי קרב", עלון סירי ברק

טעות לעולם צודקת

כאשר הגיע הפקח לביקורת שיגרתית, לא מצא את הפקח במקום. (ידיעות אחרונות) מרכזי דן, תל-אביב אשיותו התפצלה: אחת הלכה ליד שון, השניה ערכה ביקורת. "הפעול" לא שיתף בין אנשי הצ' וותות נערים למטה מגיל 51. (דבר) עוזי פינרמן, כפר יחזקאל התינוקות, עד גיל 48, השמינו יללות מחאה. שרות הלון וחזיר לאילת. (ידיעות אחרונות) שמואל כהן, פתח-תקוה הרבנות תטיל עליו חרם בכיוון אחד. מחלקת השפעת הקיפה מאז חודשי הקיץ את כל כדור הארץ. (הארץ) משה לור, כפר אתא אפשר כבר לקרוא לה מחלת ה' תיריות הממשלתית.

מצוות ביקור חולים

בשבוע שעבר הלך יורם מטמור לבקר את היים חפר בחדרו. הם שוחחו על כל מיני דברים, עד שהופיעה איזה חברה של חפר, ואחרי כמה שניות זה רמו לאורה שלו שהוא כבר יכול להסתלק, מטמור הבין את הרמז והפסיק את ביקורו. אבל הוא נורא נפגע. מה זאת אומרת — בגלל בחורה, מגרשים אותו? ביקצור, כעבור כמה דקות, הופיעה משלחת שלמה של החברה מכסית, ובראשם איתו שאול ביבר הידוע, והחלו דופקים על דלתו של חפר. ככל שחפר לא מיהר לפתוח, החברה התחילו להראות סימני התעצבנות ודאגה. בסוף חפר פתח את הדלת, כולו מלא כעס מוצדק. "מה אתם רוצים?", הוא שאל. "באנו לבקר אותך", השיבו החברה, "יורם מטמור אמר שאתה שוכב עם חום גבוה ושמצחה לבקר אותך".

העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים המשתתפים בעמוד זה יזכה מדי שבוע בפרס של 10 ל"י. הזוכה השבוע הוא דניאל שורצמן, קרית-מסלון.

בדיקה רפואית

לפני כמה ימים החלטתי ללכת לבדיקה יסודית אצל הרופא שלי. מזה זמן רב הרגשתי כאבים משונים, ואשתי הכניסה לי כל מיני רעיונות כבילים לראש. באתי לרופא, סיפרתי לו מה שיש לי, והוא התחיל לבדוק אותי. הוא הוציא ממני כמה טיפות דם, בחן את הנוזל מתחת למיקרוסקופ — והביט עלי כמה פעמים כאילו משתה נורא הפריע לו. אחר כך קם, ניגש לארון הספרים שלו, בחן כל ספר וספר, ולבסוף הוריד ספר עבה מאד. קראתי את שם הספר — "הכימיה של הסרטן" — וכמעט התעלפתי. אשתי צודקת, אמרתי לעצמי, אני אבוד. הרופא הניח את הספר על כסאו, התיישב עליו וחייך: "כך יותר נוח לי להסתכל במיקרוסקופ".

הערות-שוליים

במלחמה הקרה מתגאים עתה הרוסים בספוטניק ואילו האמריקאים ממשיכים לנופף בדול אר...

... הפרוטה והירח.

המפלגה הקומוניסטית הדביקה כרוז אמנותי על הקירות לכבוד חג המהפיכה...

... הצרה היא שהקומוניזם מעמיד בימי החול יותר אנשים אל הקיר, מכדי שמישהו יתפעל ממה שהם מדי-ביקים בימי חג משהו על הקיר.

"כ דתי הבטיח להביא לבנין החדש של הכנסת ש עון מיוחד משוייץ..."

... נקווה שלא בקופסת בשר.

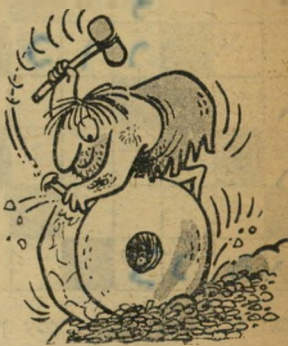
ההצגה הבאה של תיאטרון אהל תדון בנושא ארכיולוגי...

... רק שלא יעלה עוד פעם חרם בידיו.

סקר אסבתא!

מי מכיר? מי יודע?

הדף דלהלן, שנתלש כנראה מפרוטוקול, נמצא אמש במערכת. כדי לאפשר את תיושן, מתבקשים הקוראים להודיע למערכת באופן דחוף מי הנואס, באיזה מוסד נאם — ועל מה. רבותי, אני מוכרח לומר שאני תמה על החברים שקדמו לי. לא שמעתי את כל הדברים שלהם, מפני שנקראתי באמצע החוצה לשיבה חשובה, אבל אני מוכרח לומר שאני מתפלא עליהם מאד. מה זה כאן? לאן התדרדרו הדברים אצלנו? באיזה טון מדברים כאן אצלנו? האם אי אפשר לדבר על ענין זה בלי צעקות? בלי פאתוס? בלי... חכה, חבר ירקוני, חכה רגע. אתה לא תפריע לי בקריאות-ביניים. תיכף תשמע כבר מה דעתי. אתה לא תתפרע אצלי. ראינו כבר גדולים ממך, חבר ירקוני. אני מוכרח להגיד לכם, רבותי: הנסיגות האלה לבוא בצעקות במקום לדון לגופו של ענין, לשקול אותו מכל הצדדים, זה מנהג פסול מעיקרו. אנחנו נתקומם נגד זה. ציבור החברים לא יסבול שישליטו כאן אנרכיה אצלנו. לפני חודשיים הייתי בשליחות בבראזיל, כן, שליחות חשובה מאד, חבר ירקוני. שליחות שנגעה לחיו ולמפעליו של כל אחד מהנוכחים כאן. לקחו אותי לראות את מיסדות הציבור בעיר אחת, סאופולו קראו לה, ואני מוכרח להגיד לכם, נפתחו לי העיניים. אמרתי לעצמי, אילו החברים היו רואים את הסדר הזה, את הנקיון הזה, את ההתמסרות הזאת לתפקיד מצד כל הנוגעים בדבר, מזה אפשר עוד ללמוד, כן החבר ירקוני... אל תפריע לי, אמרתי לך. אני מיד אבוא לענין. דעתי היא... מה? אני לא חושב שזה בסדר להפסיק חבר התיק באמצע. לא איכפת לי אם הזמן עבר, צריכים לתת לחבר את האפשרות להתבטא. חבר יושבראש, אני מוחה נגד זה. רק עוד כמה משפטים. באמת, דעתי היא... בסדר, בסדר. אני גומר, ובכן, אני אומר, עלינו להמשיך ולשמור על דריכותנו, לא להרפות אף לרגע אחד מן הכוונות שלנו, ואז, בכוחות משותפים, בצעדים שקולים ואיתנים, נשיג את המטרה שלנו.

מה שמתרח — מתוח

